

SPORT

2 1 3

A most tanévet kezdő egyetemisták, főiskolások között — gondolom nem sokan vannak, akik Japánban nyaráltak... Még talán azok közül sem, akik kemény edzésekkel töltötték nyarukat. Szopori Erika, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola II. éves földrajz-testnevelés szakos hallgatója mindkét „táborba” tartozónak mondhatja magát. S hogy függ a kettő össze? Úgy, hogy a SZEOL AK atlétanője, miután megnyerte a magyar bajnokságot, országos csúcsot futott a szocialista országok prágai nyílt nemzetközi bajnokságán, részt vehetett a magyar válogatott futalomútnak számított versenyén, Japánban. Amíg azonban ideig eljutott, történt egy s más. Erről faggattam Erikát, aki éppen gondban volt: a japán út miatt elhalasztott szigorlatára készült.

— Nem mondható, hogy egyenes út vezetne a tehetőségek számára a sportegyesületekben nálunk. Így gyakran nyújt érdekességet: ki hogyan lett sportoló. Te hogyan kezdted?

— A ház előtt játszottam, futkoroztam fiúkkal, s itt látott meg egy edző, aki magával vitt.

— Sokan kezdték így, véletlenszerűen a pályájukat. De mi tartott ott, az atléták között?

— Egyrészt a társaság, az, hogy Veress Katalin, akkori edzőm nagyon jó közönséget alakított ki. Másrészt az, hogy mindig volt egy kis sikerélményem, például egy érem, ami akkor sokat jelentett.

— Mikor érted el azt az eredményt, ami már végleg az atléták között tartott, s amit jelentősnek érzel?

— 1980-ban 300 gáton bajnokságot nyertem, Csong-

Prága, Tokió és...?

Egy főiskolás, aki itthon már nem talál legyőzőre

rásban az év ifjúsági sportolója lettem, s 400 gáton 60,46-os eredményemmel az európai korosztályos ranglista negyedikje voltam.

— Hogyan fejlődött tovább?

— A következő évben sérültem, így 82-ben sem volt kiemelkedő eredményem. Tavaly, az 57,97-es junior csúcsom volt tulajdonképpen az áttörés, ami már nemzetközileg is jelezhető eredmény volt.

— Mit hozott az idei év?

— Háromszor javítottam meg az utánpótlás-csúcsot 400 gáton: 57,72-re, 57,56-ra, majd Prágában 57,18-ra, ami már egyben felnőtt csúcs is. És megnyertem a magyar bajnokságot.

— Ezek szerint végleg eljegyeztél magad ezzel a számmal. Hogyan lesz valakiből gátfutó?

— Mint a fiatal atlétákkal általában, velem is mindent kipróbáltak. Látták, hogy bátran, és mindkét lábammal elfogadhatóan vettem a gátakat. A kétlábaság egyébként nagyon fontos. Akkoriban mindig fiúkkal játszottam, s talán ebből fakadt a bátorságom. Később persze ebből bosszúságom is volt, mert ki nezetre is fiús voltam, s ha megkérdezték a boltban, hogy mit kérsz kisfiú — azért nagyon dühös voltam.

— Az idei évad tehát eredmények szempontjából nagyon jól sikerült — de nem kevés munka árán. Mit adott neked az atlétika?

— Emberileg azt, hogy türelmesebb lettem, leveleztem korábbi szeleburdiságomat, kitartó lettem, s úgy érzem, a célt, amit kitűzök magam elé, meg tudom valósítani.

— S mi az még, amit az atlétika révén értél el?

— Az év sportolója lettem a megyében... külföldi utak...

— Hol jártál már?

— Európában az északi országok kivételével szinte mindenhol. Meg most Japánban, a válogatottal.

— Mit láttál Japánban? Mesélj erről?

— Tokió teljesen amerikai városnak tűnt. Bár még sosem voltam ott, de képek és filmek alapján teljesen ilvennek képzeltem el. A régi Tokió az gyönyörű, de abból nem sokat láttunk: a szállásunktól 40 percet kellett metrózni. Meglepő volt az óriási tisztaság. Csikket szinte sehol sem láttam. És intelligensek, udvariasak,

Érdekes, hogy elsősorban a férfiakkal szemben. Például az ajtóban őket engedik előre. Szinte kinevettek minket, amikor látták, hogy mi fordítva csináljuk. Az is furcsa volt, hogy nem láttunk embereket kézen fogva, vagy összeölelkezve esetleg este és csak fiatalokat. Mondjam még?

— Persze...

— Fantasztikusan udvariasak, tisztelettudóak. A boltokban az eladók meghajoltak, ha be- vagy kimentünk. Ugyanígy a kísérem: ha 30-an szálltunk föl a buszba, akkor harmincszor hajolt meg. Legjobban az a családcentrikuság kapott meg, amit mindenhol éreztem: ahogy kezelték a gyerekeket, ahogy viselkedtek velük, látszott: az az első, a gyerek.

— Talán térjünk vissza az atlétikára. Beszéltél arról, mit kaptál a sporttól. De vajon eszedbe jut-e: mit vettettél azzal, hogy sportolsz?

— Néha elgondolkozom rajta... Talán azt, hogy csak a szűkebb környezettel érintkezem. Ez persze a természetből is fakad. Diszkóba nem járok, de nem is vágyom.

— A csoporttársaidal hogyan tartod a kapcsolatot?

— Néha elmegyek velük bulizni, de ha csak inni jön-

nek össze, és abból kimaradok, azt nem is bánom. Dél-előtt, ha van két szabad óram, akkor edzek, s ez nekem kellemesebb, mint a városban csatangolni. Este legtöbbször örülök, ha ha-zaérek.

— Nem neheztelnek ezért rád a többiek?

— Itt, a főiskolán szerencsére tiszteletben tartják azt, hogy sportolok. Még gimnazista koromban inkább éreztem, hogy kiközösítettek azért, mert nem megyek velük.

— A tanáraid mennyire méltányolják azt, hogy sportolsz?

— Semennyire, sőt, előfordult, hogy még jobban „rámszálltak” emiatt. Bár azért volt olyan, aki segített is, úgyhogy „egyenlő”.

— Milyen eredményt tervezel a jövő évre?

— Az edzőm, Kelemen Béla 56,5-öt jósol. Akinek egyébként sporton kívül is nagyon sokat köszönhetek: például azt, hogy elvégeztem a gimnáziumot, s azt hiszem, ha ő nincs, a főiskolára sem jelentkeztem volna.

— S ha merészebben álmodozol, mire gondolsz?

— Az 56,14-es nemzetközi szintre...

— Még nagyobb dolgokról nem álmodsz?

— Talán 55-ön belül futatok egyszer... De nem lehet tudni, az akkor mire lesz elég. Talán az első hat közé kerülni egy világversenyen? Lehet, hogy a világ jobban fejlődik majd, mint én. Nincs igazán önbizalmam tervezni. Mert mi van akkor, ha jövőre meg azt sem futom meg, amit az idén?...

BALOGH TAMÁS

Pályázatot hirdetett meg — mert manapság a sportban is divat ez — a kiesés szélén álló vízilabdacsapat: új edzőt keresett. Sportnyelvet öltve a dolgokra, Rozmányek Géza kopogtatott a csapat küszöbén. Ő volt az egyetlen jelentkező, fölfogadták. Mint minden új edző, Géza is meghirdette a tiszta vizet a medencébe és a soha nem látott kemény munka ígését.

S az ige nem mássá, izadó testekké lőn, mert Rozmányek fizikailag kívánta fölhozni a lerongyolódott csapatot az új idény hajnalán. Ahogy az előző közlési egységbe már becsempésztem a koránkeles képzetkört, úgy ez a valóságot ábrázolja: a kakasokkal ebredtek a játékosok, s estére olyan elnyűttek lettek, hogy a tyúkokkal feküdtek le. A kemény munkától azt várta az új mester, hogy szárnya-

Rozmányek, a mester

kat kapnak a sportolók, ez utóbbiak a megtollasodást remélték.

A hajnali edzésen tíz kilós ólomlányban úsztak a legények, déliben vízzel töltött labdával játszottak a kétkapus edzésen. Ez Rozmányek mester találmányaként realizálódott némi Mozdovától kicsalt kölcsönrel, csak éppen ez annak absztinens változata volt. A délutáni szabadjáték oldott légkörben zajlott, a negyedik negyedben már gyorsabban is lehetett úszni, előtte a többi három úszásnemet választották a játékosok, uralmuk alá hajtva a szükség-szerűség által diktált kö-

rülményeket s ezzel elérve a szabadságot.

És eljött a bajnokság új idénye, leghátul a sorban Géza csapata. Hála a kitűnő főlkészítésnek, a legények körül sistergett a víz, gyönyörűen pillangóztak az ellenfelek között — ő, a megszokás —, csak éppen a labda zavarta őket. Ki is kaptak minden meccsen, ahogy az illik. Géza továbbra is a kemény edzések híve volt, a saját meg arról cikkezett, hogy tüledzették a csapatot. Így teltek a napok, míg fölvirradt az utolsó forduló (bajos képzavar), mikor is Rozmányek csapata a másik sereghajtóval ta-

lálkozott. Győzni kellett és bennmaradni.

Nem részletezem, bár miszlikbe tépegethetném, a tényeket, lényeg az: kénytelenek voltak megvenni a bírókat, az ellenfél úszónadrágját, buszát, gyűrőjét, a kiküldött ellenőrt s ezzel a két pontot. Leírhatatlan volt az öröm a mérkőzés után, a diadalittas sportolók — ez így szokás — még az edzőt is behajították a vízbe, ruhástól s folyt tovább a parton az indiántánc, vezető, játékos, szurkoló egymás nyakába tolt, mint a csapat az utolsó előtti helybe, csak éppen Gézáról feledkeztek el. S néhány perc múlva, mikor a medencében csak két kézfejet láttak a hajfűrtök mellett, szinte integetőn, azt is meadták tanítványai az amúgy keménykezü mestről, hogy szegény nem tudott úszni.

—tus

Fradika

1984. szeptember 12. nagy nap a Ferencvárosi Torna Club életében. Több évtizedes történetében először kilátogattam a labdarúgók Üllői úti stadionjába, hogy 50 forintos belépőmet leszórokozzam. Megvallom, némi prekonceptióval ültem le a tizenegyedik szektor első sorába, a fűszagú pálya mellé: azt hittem, a Fradi szurkolói fanatikusán imádják játékosait (lásd: Tibi, a király) és a mérkőzés alatt mindent megtesznek a zöld-fehér gólkért.

Ez ügyben (is) csalódtam. A juniorok mérkőzésén még el-elnéztem, hallgattam, hogy a Ferencváros szentélyében fűszin mezben rohagáló játékosok úgymond baromként és töklámpásként villódtak, bár ettől nem voltam boldog. Aztán jöttek a nagyok, s amilyen hangerővel ordítottak az állóhelyi tinik, úgy nőtt az ellendruk-kerek száma az elit régiókban. Egy-egy rossz átadás, elpatlant labda, sikertelen csel után csak úgy áradt a játékosok felé a kultúrán alulról feltörő elmarasztalás.

Csalódtam a Fradi állóhelyi közönségében, bár nem vagyok Ferencváros-szurkoló. De nem csalódtam az állóhely tizenéves suhancában, ők megféleltek előképeiknek. S ahogy a nevezetes nap után a nem csupán örömtölt ittas szurkolók sodrában a metró irányába vették utamat, azon morfondíroztam: Nagy Béla — a Ferencváros házi története — vajon azt írja-e meg, hogy kilátogattam az oroszlan(kölyök)barlangba, vagy inkább azt a historiai eseményt veti papírra, melyben egy zöld-fehér lepelbe öltözött, fejlődésben levő szervezet, a jakán az „Über alles Franzstadt” rikoltással széttröte az aluljáró neoncsöveit...

dij

A JATE SC szakosztályok edzési időpontjai

Kosárlabda: hétfő, kedd, csütörtök 21—23 óra, Ságvári Ált. iskola.

Tollaslabda: szerda, péntek, 21—23 óra, Ságvári Ált.

Röplabda: Női — kedd, csütörtök 17—19 óra, Ady-tér; Férfi — csütörtök 18—20 óra, Körösi József Szakközépiskola.

Asztalitenisz: szerda, csü-

törtök 18—20 óra, Ady-téri kortornaterem.

Kézilabda: kedd, csütörtök (férfi-női) 18—20 óra, Ady-tér.

Karate: szerda, 17—19 óra, szombat 9—11 óra, Ady-tér.

Tenisz: Női — kedd, csütörtök 15—19 óra, Újszegedi tenispálya; Férfi — szerda, péntek 15—19 óra, Újszegedi tenispálya.

Természetbarát: szakosztályvezető dr. Felföldi Károly (Szerves Kémia), fogadó óra: csütörtök 13—14 óra között.

Kispályás labdarúgás: szakosztályvezető Bételeki Pál (Testnevelés Tanszék).

A szakosztályban minden érdeklődőt szeretettel várnak, az elsőéves hallgatókat is szívesen fogadják.

Az NB II-es női kézilabda-bajnokság őszi féléjében megállapítható: nem megy túl jól a tanárképző főiskolás lányoknak. Igaz, ennek főként az az oka, hogy a csapat erősségei a nyáron végeztek a Főiskolán, így elkerültek a csapatból. Szabó József edzőnek ezért új gárdát kellett formálnia, amely meg — értethetően — botladozik. Az őszi kezdésen a Csepel Autóhoz látogattak, és 25-17-es vereséget szenvedtek. Ezután a gyengébb képességű Jánosfalma volt itthon az ellenfél. 22-17-es szegedi

Sporthírek

győzelemmel zárult a találkozó. Az Áfor elleni budapesti mérkőzést bizonyára elfelejtették a lányok: 32-11-re kaptak ki a bajnokjelölttől. Az ezt követő két fordulóban ismét két vereség: a Taurustól itthon 16-9-re, a Szarvastól idegenben 16-13-ra. Ennek ellenére az 5. helyen várják a folytatást a főiskolások, akik közül edzőjük elsősorban La-

czó Agócs. Malek, Csizmadia, valamint a kapusok, Aradszki és Benyó teljesítményével elégedett.

1984. október 9—12. között rendezik meg a József Attila Tudományegyetem szervezésében a Magyar Egyetemi és Főiskolai Országos Teniszbajnokságot. Megnyitó: október 9-én, 8.30 órakor a JATE SC újszegedi Liget tenisztelepén. Minden érdeklődőt szeretettel vár a rendezőség.